День за горою погасав;
Затихло все в гаю густому;
Гусятник-хлопець заганяв
Од берега Гусей додому;
Гукав їм: "Гайда!" — і свистав,
Лозиною лінивих підганяв.
— Отак ми дожились з дурною головою!
Отак нас стали шанувать! —
Гелгочуть Гуси між собою.-
Нам тільки й світа — мандрувать
Від хліва до болота,
Та ще к тому така голота
Лозиною тебе жене —
Я, мов, отаман — бійсь мене!
Де ж вона в світі, правда тая,
Коли такеє діється з Гусьми?
Забула, мабуть, доля злая,
Відкіль наш рід і що за птиці ми.
Учені та розумні люде
Усюди славу рознесли,
Що наші прадіди — нехай їм легко буде —
Великий город Рим од ворога спасли...-
А хлопець слуха і сміється:
— Тривайте, прийдуть празники —
І ваша славонька минеться:
Хазяйка побере за вас коповики;
Поопадають ваші роги
Наперекір старовині,
Лежатимете ви на черені
Між стравою, задравши ноги.

Сказав би байку ще не так,
Та мій язик примовкнуть мусить:
Буває, вискочить Гусак,

Почне сичать та ще й укусить.

1892.